

En zoo 't gevleugeld paard
 Hier neerstreek in de vaart,
 Men zou hem onbeslagen
 In suikermolens jagen.

Bestonden er Indische doelen-, Indische regenten-, Indische familiestukken gelijk het vaderland de soort zoo overvloedig opleverde, wij zouden iets meer weten van de kleederdrachten der Europeanen in Indië dan het geval is.

Wij hooren thans de personen beschrijven, wij zien ze niet voor ons, ten voeten uit. En bij het weinige, 't welk ons in dit opzicht gebleven is, kan de graveernaald niet vergoeden 't geen het penseel deed derven. De afbeeldingen der gouverneurs-generaal in de Commissie-kamer van het Departement van Koloniën, het fraaie portret van den raad van Indië Mattheus van den Broecke in het Rijksmuseum, enz. behooren bijkans tot de uitzonderingen en het is aan te nemen dat hunne officieele kleedij slechts de vaderlandsche van het tijdvak copieert.

Bij die oude regenten hervinden wij de allongepruiken, de staatsiedegens, de befachtige kanten dassen, de breede sjerpen en geborduurde lubben van zoo menig oud-Hollandsch regentenstuk. Daarbij somtijds een gesteven Spaanschen kraag gelijk bij Reaal en Coen; of een gouden keten, slingerend over een zwart fluweelen jas met gouden knopen. Bij eenigen gluurt het zijden kamizool van voren uit den rok, anderen houden den kommando-staf, welke bij hun uitvaart hun placht nagedragen te worden. Een breedgerande hoed dekt den schedel, een smalle gordel omsingelt de heupen. Enkelen hebben den deftigen oud-Hollandschen mantel om de schouders geworpen, doch zonder uitzondering is hunne dracht aanmerkelijk eenvoudiger dan die van hedendaagsche dignitarissen.

Met geringe wijziging slechts was hun kostuum tevens dat van de raden van Indië. In Van Hogendorp's drama *Kraspoekol of de Slaavernij* komt zulk een raadslid voor, en wordt vluchtig beschreven. Toeijlende slaven ontlasten hem van zijn pruik, waarvoor een kalotje in de plaats komt, van zijn degen, zijn stok met gouden knop en zijn fluweelen rok. Wanneer er dan eensklaps onder die slaven een „amokspuwer” te voorschijn komt, die met een „gevlamde pook”, *alias* kris, de aanwezigen bedreigt, en de edele heer is voor dien *brandal* onder de tafel gekropen, dan geldt voor dezen onttakelden raad van N. Indië, meer dan voor iemand anders uit het gezelschap, de vraag:

What is majesty without its externals?

En het antwoord:

A jest!

Een ander incident, waarbij het oud-Indische kostuum ter sprake komt, is dat uit het leven van Maetsuycker, door Valentijn medegedeeld.

Hij verhaalt daarin hoe die landvoogd gelegenheid vond om „als een wonderlijke Griek (gelijk hij was) zijn kregelen aard uit te spelen” toen hij eens, voor de vergadering in het Kasteel zich kledende, een hemd in zijn kast vond met slechts ééne mouw, en het stilzwijgend aantrok.